

Тяжкою зморою лежить на мні
Минувшина твоя, народе рідний.
Тривожать сни і помисли мої
Твої тисячолітнії страждання.
З роздорів княжих, з нападів татарських,
Із війн козацьких, з злигоднів руїни,

З-під блиску слави походів воєнних,
З-за гуку гаківниць, з побід коротких
Усе мені незмінно визирають
Потоки крові та глибокі рани,
Нестямні муки, стогін, наче буря,
Що вие над твоїм степом безкраїм,
Чудова, бідна мамо Україно!
Плила ти — ох, не молоком і медом!
Кормила ти доситу — та не своїх
Дітей голодних, голих, безприютних —
Кормила круків, галич та собак
Їх непохованим, холодним трупом.
В торзі всесвітньому сотками літ
Значилась ти доставщиком багатим
Не золота й каміння дорогого,
Не хліба і не коней степових,
А самого найкращого товару —
Невольників. Кишіли, Україно,
Торговиці Стамбула, Каффи, й Смирни,
І Йонни, й Тангера, й італійських міст
Твоїм чубатим, скованим потомством,
Твоею чорнобровою красою.
Пороли пишні судна морську хвилю,
Везли багатства східної країни,
Щасливої Араб'ї, Фаррістана
І Індії багатой туди...

.